

JUSTITS MINISTERIET

Lovafdelingen

Folketinget
Kulturudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 5. december 2014
Kontor: Lovkvalitetskontoret
Sagsbeh: Jenny Lyngsø Øster-
gaard
Sagsnr.: 2014-0032-1721
Dok.: 1378852

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 51 (Alm. del), som Folketin-
gets Kulturudvalg har stillet til justitsministeren den 12. november 2014.
Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Özlem Sara Cekic (SF).

Mette Frederiksen

/

Anne Berg Mansfeld-Giese

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 51 (Alm. del) fra Folketingets Kulturudvalg:

”Finder ministeren det rimeligt, at en journalist, hvis historie bliver prioriteret og godkendt af en redaktør, skal rammes personligt på sin økonomi?”

Svar:

1. Jeg mener ikke, der er noget urimeligt i, at journalister ligesom andre mennesker efter omstændighederne kan ifalde strafansvar og erstatningsansvar, hvis de begår lovovertrædelser i forbindelse med udførelsen af deres arbejde.

De gældende regler om det medieretlige ansvarssystem, som er mere udførligt beskrevet under pkt. 2, er således efter min opfattelse udtryk for en afbalanceret ordning, og jeg har ikke aktuelle overvejelser om at foreslå ændringer af disse regler.

2. Medieansvarslovens hovedformål er at sikre ytrings- og informationsfriheden og dermed også samfundsdebatten bedst mulige vilkår. Derfor indeholder loven et særligt medieretligt ansvarssystem, der bl.a. indebærer, at kredsen af personer, der kan drages til ansvar, er begrænset, men også, at der altid er én person, der i sidste ende er ansvarlig for mediernes indhold.

Medieansvarsloven omfatter de traditionelle medier, dvs. trykte aviser, radio og tv. Elektroniske informationssystemer, som eksempelvis netaviser, kan efter omstændighederne tillige være omfattet af det medieretlige ansvarssystem. Dette forudsætter bl.a., at den pågældende netavis sender en anmeldelse til Pressenævnet, jf. medieansvarslovens § 8, stk. 1, jf. § 1, nr. 3.

Medieansvarsloven finder anvendelse, når en lovovertrædelse manifesterer sig gennem indholdet af et af de ovennævnte massemedier. Medieansvarsloven regulerer ikke selve ytringsfrihedens grænser – dvs. de materielle regler for ansvarspådragende adfærd.

Er en strafbar lovovertrædelse – f.eks. en overtrædelse af straffelovens § 264 d (om krænkelse af privatlivets fred) eller §§267-268 (om ærekrænkelser og bagvaskelse) – fuldbyrdet gennem et massemedie, afgøres det efter medieansvarsloven, hvem der må bære det forskyldte ansvar, som i de fleste tilfælde vil være en bødestraf.

3. Bestemmelserne om strafansvar for indholdet af massemedier findes i medieansvarslovens kapitel 3 (§§ 9-28). Efter medieansvarslovens § 9, stk. 1, begrænses kredsen af mulige ansvarssubjekter i forhold til indholdet af et indenlandsk periodisk skrift til forfatteren, redaktøren og udgiveren, jf. dog lovens § 14 (om gengivelse af navngivne udtalelser), § 25 (om særligt alvorlige lovovertrædelser) og § 27 (om ansvaret for annoncer). Bestemmelsen indebærer, at de almindelige regler om ansvar for medvirken i straffelovens § 23 ikke finder anvendelse.

For navngivne artikler gælder, at forfatteren er ansvarlig for artiklens indhold efter lovgivningens almindelige regler, jf. medieansvarslovens § 10, mens redaktøren bl.a. er ansvarlig for indholdet af en unavngiven artikel i skriftet, jf. lovens § 11. En artikel anses for navngiven, når den med forfatterens samtykke offentliggøres under dennes eget navn eller billede.

Efter medieansvarslovens § 15 er udgiveren ansvarlig for skriftets indhold, såfremt ansvar ikke kan gøres gældende mod redaktøren efter §§ 11-13 på grund af manglende eller ukorrekt angivelse af redaktøren eller på grund af redaktørens manglende tilknytning til riget eller manglende tilregnelighed.

De omtalte regler om forfatterens, redaktørens og udgiverens ansvar finder ikke anvendelse på lovovertrædelser, som kan medføre straf af fængsel i 6 år eller derover. For sådanne lovovertrædelser finder lovgivningens almindelige ansvarsregler anvendelse, jf. medieansvarslovens § 25. Det betyder bl.a., at de almindelige regler om medvirken i straffelovens § 23 finder anvendelse i disse tilfælde. Bestemmelsen i medieansvarslovens § 25 er udtryk for, at lovgiver, når det drejer sig om særligt grove forbrydelser, har fundet, at ansvaret ikke kun bør kunne gøres gældende mod en begrænset personkreds.

I de tilfælde, hvor medieansvarslovens særlige ansvarssystem ikke gælder, afgøres spørgsmål om eventuelt strafansvar efter straffelovens almindelige regler om medvirken mv.

4. Medieansvarslovens kapitel 4 (§§ 29-33) indeholder regler om erstatningsansvar for mediernes indhold. I lighed med hvad der gælder for strafansvaret, indeholder medieansvarsloven også i henseende til erstatningsansvaret alene bestemmelser, der fastlægger kredsen af ansvarssubjekter. For så vidt angår ansvarsgrundlaget, henholder medieansvarsloven sig derimod til dansk rets almindelige regler herom.

Efter medieansvarslovens §§ 29 og 31 er kredsen af ansvarssubjekter den samme ved erstatningsansvar som ved strafansvar. For navngivne artikler gælder det, at erstatningsansvar derfor kun kan pålægges forfatteren til en artikel i skriftet, redaktøren og udgiveren, jf. medieansvarslovens § 29.

5. Der henvises til pkt. 1.2.5 og 2 i Justitsministeriets besvarelse af 5. september 2014 af spørgsmål nr. 238 (Alm. del) fra Folketingets Kulturudvalg for en nærmere redegørelse om normalstrafniveau og praksis efter straffelovens § 264 d (om krænkelse af privatlivets fred) og §§ 267-268 (om ærekrænkelser og bagvaskelse) i sager mod medier samt om niveauet for økonomisk kompensation til ofre for urigtige historier i medierne.